

5. Jag litet har fringsfårdas i denna wida werld,
jag kanske litet har försökt af hwad mig är bestärkt
så att om jag ej kan lefwa så det är behag wid, så
får jag det lof lemna det står mig icke till.

6. En yngling nu för tiden han hafwer många
fel, när alla falska tungor får tyda hwar sin del, då
blir det ej för litet det må man gissa på, för alla
derpå ökar men ingen tager frå.

7. Hör ni ynglingar som lifar med mig är, hwad
skola wi dem falla som lögn och falskhet bär, ett skal
förutan lärna som lyser blott en tid, men slutli'n får
de röna huru de förtalat mig.

8. Med idel lögn och falskhet en del gör tiden
nöjd, som här i denna werlden är deras största fröjd,
hwarom de instudera och idka mer och mer att lögnen
hon blir öfwad och nästan sin belev.

9. Nu slutar jag att skrifwa och lägger pennan
hort, förtalat har jag blifwit och det har bli't min
lott, men gladli'n will jag lefwa med mig och med
min wän, jag lögnen ej behåller än den ger jag igen.

10. Om någon welen weta hwem wisan hafwer
gjort, det är en raster yngling som bor på denna
ort, och om jag nu skall flyta som watten omkring
sten, så skall i tro och weta det gör mig ingen men.

Restar i stilling banta.

Trenne alldeles nya och wackra

W I S O R ,

Den Första:

En ny och mycket behaglig wisa om en drucken qwinna.
1842, wi skrifer till en wisa, jag begynner den ic.

Den Andra:

Jag hafwer ingen lärare ic.

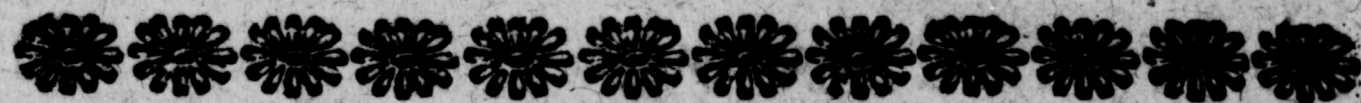
Den Tredje:

En wisa will jag sjunga ic.

(Sjunges under egna behagliga melodier)

Linföping, 1842. A. Petré & Cons Officin.

II ① 2 E ②

Den Första:

En ny och mycket behaglig wisa om en
drucken qwinna.

Märk noga.

1842, wi skrifwer till En wisa, jag begynner
den och nu sjunga will, En Bonde hade Hustru alle
om förslutet år, Hon älskade så gerna, En liten Brän-
winstår ::

Märk noga.

2. Hon så'r sig wara redig, När hon från mark-
nan gick, Men hon gick icke längan wäg förrän hon
ruset fick, Hon åt Ugg söp Brännerwin, Drack Uddes
walla till, Hon blef så yr i hufvudet liksom hon war
förwill ::

Märk noga.

3. Hon fortsätter sin resa att hemåt skulle gå,
Hon söker sig en tufwa att lägga hufvudt på, Det
kom en gammal Gubbe spaserar med en Ufar, Han
warnar denna qwinnan, Han tänkte du är full ::

Märk noga.

4. Det kom wäl några andra Som känder med
na' war, De togo henne med sig, På Gåsestig hon
bars, Det kom wäl ock en Krigsman med sin fågare-
rem, Han tog'na uppå ryggen, Han drog se'n henne
hem ::

Märk noga.

5. Och när hon der hwilat, En timma eller två
då skulle hon ångo, begynna till att gå, Det kom en
raster Bonde, Han åker i galopp, Uff! sötaste Farbror,
Låt henne sitta opp! :.

Märk noga.

6. Och Bonden han svarade, Ja med ett hurtigt
sinn' Huru står det till då, Med granneqvinnan min
Med hon är oförmoden att hemåt kunna gå, Det
måste icke hjälpa, utan haf henne på :.

Märk noga.

7. Han had' en wacker docka, Hon löper för hans
wagn, Han skutsar henne redigt, För han war redig
man, Ja när han war hemkommen, ja allt hem till
sin by, Då war hon så förwandlad allt uti sin hy :.

Märk noga.

8. Hennes Bonde war hemkommen. En liten
stund förut, Och det behagar honom att ta' en wäl-
komstup, Men det bar åt så illa, Ty låsen han
fast, Det wille till verktyger, ja innan som han
brast :.

Märk noga.

9. Vid ett annat tillfälle, Helt sent allt om en
qväll, Hon fågnar sina grannar, Och det war my-
cket snällt, Och när hon dem har fågnat och det war
riktigt bra, Då blir hon oförmoden, Att afsked af
dem ta' :.

Märk noga.

10. Ja! sjung denna wisan, Och såg att hon war
bra, Ty hon är ihopdiktad utaf de Gossarna som

icke äro ledsna, Men sjunger mycket wäl, Ja hon är
ihopdiktad allt om ett Fylletrål :.

Märk noga.

11. Om någon wille weta, Hwem wisan diktat
har, så är det twenne karlar som uppå henne bar.
När som hon war fuller, Och icke kunde gå, Så må-
ste hon wäl bäras utaf oss båda två :.

Den Andra:

Jag hafwer ingen lärare allt uppå denna jord,
Än dig, min lilla wän, den jag älskar; Mitt hjerta
är bebundit allt med en sorg så stor, Hwaraf mina
tårar mände rinna; Än dig min lilla wän, Den jag
hafwer i mitt sinn. Jag önskar af allt hjerta, Att
du skall blifwa min; Men kanske jag är allt för ringa.

2. Nog wet jag Att du dig en rikare kan få;
Ja! dig här i werlden att uppleta; För mången dig
söker efter rikedom stor; Men kan wäl finna den,
som sig förtretar. För Gud han ger mig, ja mig!
min lilla del; För hwem kan få lefwa, och wara
utan fel, Om den än skall menniska heta.

3. För ett uppriktigt hjerta, du finna skall hos
mig; Fast jag inga rikedomar hafwer; Så tror jag
att Herren han hjälper wäl mig, Fast jag inga wän-
ner nu hafwer, Som mig hjälpa will, uti denna tun-
ga werld. Jag får nu här lefwa med sorg och bes-
vär, Med sorg så får jag sluta mina dagar.

4. Fast orden i munnen, de äro wäl slät; men
hjärtat helt annat det menar. Ja! dig så må jag

likna, wid ett förtorkat träd; Som bär nu allsinga
fårsta grenar. För hur' skall man förwänta någon
frugt derutas, Som så förwisnar dag ifrån dag, Och
slutligen alldeles förtorkar.

5. Fast falskhetens tunga vill nu förföra mig,
Ja deras hjertan äro så hala, Det kommer wäl en
dag då de få swara hwar för sig. Ja! hwem kan för-
neka dem att tala, Då de en gång alla för domen
skall stå, Då få wi wäl weta hur wi lefwat ha;
Hwad vill wi då Herren Gud swara?

6. En gång skall du mig möta hos Gud i him-
melen, och swara mig uppå dessa orden, Allt hwad
wi hafwa talat, när som wi war ihop, Och lefde tills
sammans här på jorden; För denna lilla tid han går
wäl snart förbi; Jag önskar att wi alla hwarandra
finge si, I himmelen att hafwa en stor glädje.

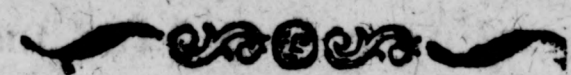
7. Men Herren han wet wäl bäst hur det skall
gå, Innan wi utur werlden skall wandra; Fast jag
här får falla mång' modiger tår, Och tjena mitt bröd,
hos dem andra; Fast jag med sorg och nöd, skall äta
mitt bröd, Jag sörjer efter dig, ja intill min död,
Så länge blodet i mig röres.

8. Har jag ej mera tröst, att förwänta utaf dig,
Så Herren Gud han dig må wälsigna, För hwart
ett enda ord, som du har talat med mig; Haf tack för
hwar stund och hwar timma; Haf tack för hwar dag
haf tack för hwart ord, Fast jag dig icke glömmar
förrän jag lägges på bår Och jag uti jorden blir gömder.

9. Ät om jag tordes wäga mig att ge dig dessa
ord, Som jag i min sorg har uppgrundat; Jag fins
ner ej din like på hela denna jord; Jag har ju måns-
ga ledsamma stunder Tog icke dessa orden till mis-

tycke min wän! Gud låte mig dig finna hos Gud i
himmelen, Fast jag dig här i tiden ej får äga.

10. Nu slutar jag min wisa, allt med ett sorgligt
sinn, Jag orkar ej längre att rimma, Och tårarne de
rinna uppå min bleka kind, Ät! Söta wänn, du dig
besinna: Ja, hwad som uti denna lilla wisan är, Så
kan du wäl finna, att jag höllt dig så kär, Nu slutar
jag henne med tårar.

Den Tredje:

En wisa vill jag sjunga om lögn och falskt förtal,
om falska munnars tungor och deras ljufwa tal, de
hålla med hwarandra enär de träffas må, då de för-
talar andra om ni det kan förstå.

2. Jag tänkte stilla lefwa och få njuta frid och
ro, min lugn blir störd af andra det får jag si och
tro, för sällhet är förförst och hjertat det är ondt,
de mig i lögn insweper och sänker ner i grund.

3. Att tala wid en flicka ja ingen råda vill,
för snart blir det en saga och den som råcker till,
och sen de henne sänder öfwer watten och land, Gud
wet hwar hon må stanna eller hamna wid nå'n strand.

4. De willen mig ej unna att lefwa som jag
will, de willen mig förmena ta' lilla wännen min,
men det kan ingen hjälpa det händer icke så, för förr
än de får råda förr falla skall mitt blod.